

Dnům, které se chýlí ke konci, se „ úředně “ říká **dny kulturního dědictví**. A tak mi dovoluje nejprve **ocitovat Slovník cizích slov**, ve kterém k tomuto výrazu stojí, že „ kultura je sestava, souhrn nejrůznějších hodnot, ke kterému patří i ty, jimž se říká duchovní “ / znamená to, že se jedná o to, co dává podobu a tvar (opakem je rozplizlost, neurčitost) a obsah a hloubku (opakem je „ mělkost, plochost “)/.

Mluvíme - li v tomto městě o duchovních hodnotách, pak jistě **nelze pominout** ono období v našich dějinách, kterému se říká **česká reformace** / a spěchám povědět, že **slovo česká nelze vztáhnout jenom** na ty, **pro které** byla **tato řeč mateřtinou**, v prostoru, který nazýváme někdy trošku zjednodušeně Čechy, byli i ti, kdo užívali jazyk jiný - tzv. němčinu, i mezi nimi byla celá řada těch, kteří byli příznivci, stoupenci těchto myšlenek u nás /.

Jedním ze zdrojů, ze kterých čerpali příznivci tohoto duchovního proudění, byl i **spis** ze sbírky biblických svědků, který je nadepsán jako **Zjevení Janovi**. Chci se spolu s vámi **soustředit k jednomu z obrazů**, se kterými se v něm setkáváme / slyšeli jste jej před chvílí /. A **zastavit se u následujících výrazů**, se kterými se v něm setkáváme:

Nejprve je to pojem „ nový “. Ten se jenom v tomto odstavci ozve celkem 4x. Tento výraz ovšem **nemá na mysli jakýsi „ vylepšený model “**, jak tomu je v případě nejrůznějších výrobků pocházejících z ruky člověka / „ nová kolekce “ /. **Zde** se chce povědět, že se jedná o to, co je „ **od základu nové** “ / (proměněné), to „ **staré** “ bylo poničeno, **rozvráceno tím Zlým takovým způsobem**, že **jakékoliv „ vylepšování “ je marné a zbytečné** /.

Bůh se ovšem s tímto stavem **nechce smířit**. A proto **do těchto dějů vstupuje**. Ne však jako ten, který se „ rozvzteká “, „ vletí do toho “ a „ rozežene “ ty, kteří selhali a se kterými už dál nechce ztrácet čas a mařit síly. Bůh do těchto dějů vstupuje **proto, že se v nich ocitli ti, na kterých mu skutečně záleží**. A tak **tento vstup znamená především vysvobození** / v církvi ono tak často užívané slovo vykoupení znamená svobodu pro otroka (investici do někoho o jejíž „ návratnosti “ není jistota) /. **Bůh** ovšem **není „ funkcionář “** - tam „ kdesi nahoře “, před kterým není se třeba plazit jako před egyptskými faraony či před římskými císaři, aniž by člověk tušil jak to skončí, **ale je to „ Imanuel “** / Bůh s námi Iz 7, 14 / či Bůh „ uprostřed lidí “ / Zj 21, 4 /.

Tato přítomnost se pak vyznačuje dvojím:

Nejprve „ novým Jeruzalémem “ / v.2. /, což je především duchovní nikoliv stavební, architektonická záležitost. **Jeruzalém je prostor, kde „ nevládne moře “** / v.1. (pro bibli sídlo člověka znetvořujících a zotročujících sil, odkud „ vyrážejí na zteč “) / a místo toho je zde **možné okoušet společenství s Tím, kdo ve své laskavé ruce drží tento svět a tato ruka je zárukou nadějeplné budoucnosti**, k níž. nepochybně patří **i uzdravené vztahy k bližnímu i ke stvoření**. Jistě je třeba v tuto chvíli poznamenat, že **význam slova Jeruzalém v bibli znamená město pokoje**, přičemž pokoj není jakýsi „ klídek “, ale uspořádání podle Božího záměru.

A pak je tu „ dát napít z pramene vody živé “ / v. 6 / . A těmto slovům je třeba rozumět v těchto souvislostech - **žízeň je stav, kdy člověku něco podstatného chybí** / „ strádá “ / - např. **spravedlnost**, nikoliv ovšem lidská / „ paragrafová “ /, ale ta **Boží**, která jako jediná dokáže dát životu člověka ne - lživou, „ nasládlou “ náplň a postavit před něj náležitý / ne - marný / cíl, což jsou **hodnoty, ke kterým se člověk sebevětší pílí sám od sebe nedopracuje**. To je dar, který je možné jenom v pokoře a důvěře přijmout.

K čemu se soustředit a co připomínat v těchto dnech kulturního dědictví ?

Jedním z podnětů onoho reformačního dění u nás bylo zklamání nad úrovní tehdejší společnosti a církve. Myslím, že je třeba na rovinu povědět, doznat, že **i k naší současnosti patří nepřehlédnutelné zklamání nad úrovní společnosti, ale i nejednou i nad úrovní církve. Kudy z toho a jak dál ?** Jistě **ne cestou „ inovací “**, jakýchsi člověčích pokusů, ve kterých nejednou jde především o „ vzbuzení pozornosti “ / pokušení úspěchu a populárnosti (zvláště těch, kdo přicházejí s takovými návrhy) je dnes veliké a je v nepřímé úměrnosti s onou úrovní /. Ale **otevření se směrem, který apoštol vyjádřil takto - „ v Kristu je nové stvoření “ / 2 Kor 5, 17 /.**

I dnes platí, že Hospodinu není lhostejné, jak na tom jsme. A proto vytváří prostor, kde dochází k vnitřnímu uzdravení člověka. A ten je všude tam, kde se naslouchá jeho slovu a kde se schází společenství kolem onoho stolu, kde je Hostitelem ten, který se vydal z lásky za člověkem, aby se ho ujal tam, kde klesá, selhává a bloudí. Skutečně není lepšího , účinnějšího léku na tyto neduhy. A proto je **mimořádně důležité a významné každé místo, kde toto slovo toto slovo připomíná a kde toto pozvání zní, byť by rozměrově neoslňovalo. V církvi přeci nejde o velikost, ale o uzdravení.**

Církev není společenství pouze pro úspěšné a dravé, ale patří k ní i ti, kdo z nějakého důvodu na „ život nestačí “ či jsou pozadu vůči těm, jimž se daří. Je - li církev opravdu „ nové společenství “ / Bohem proměněné /, pak je místem, kam přicházejí i ti, kdo to v životě tak „ daleko nedotáhli “ a kteří to všelijak „ nezvládli “. Přicházejí a setkávají se s oním léčivým a nové síly dodávajícím pramenem. Proto je církev jedinečná a nenahraditelná.

Půjdeme - li cestou, na kterou zve tento odstavec, pak nepochybně přispějeme k tomu, aby tato společnost žila zdravě, aby se nepotácela svěřeným časem.

Zj 21, 1- 8

Kázání při ekumenických bohoslužbách v rámci dnů kulturního dědictví

Tábor 16.9.2012